

нѣщо, което всички студенти искатъ. Ний още помнимъ ония зачудени студентски лица, които бѣха отговорътъ на нашето увѣрение, че това, което тѣ искатъ и особено както го искатъ, тѣ нѣма да постигнатъ, — ако ще би цѣла година да трае тѣхната стачка. Все тѣй малко можеха да бждатъ разбрани и увѣренията ни, че тукъ се касае за принципъ, — за начина, по който се иска реализирането на извѣстни желанія, а съвсѣмъ не за самитѣ желанія. Прѣдъ въпроса за начина най-разумнитѣ и най-безразсѣднитѣ искания сж съвсѣмъ еднакви, или ако има разлика, то е само тая, че за разумнитѣ е лесно да се намѣри разуменъ начинъ на реализиране, че тѣ не се нуждаятъ отъ фразитѣ на безразсѣднитѣ. Нито Акад. Съвѣтъ, нито кое да е учителско тѣло не може да позволи прѣговори и разправии въ подобни случаи. Той трѣбва или да има всички права, или да се самоунищожи. Защото, който иска, който е събралъ стотини хора въ името на една идея, той не е вече способенъ да прави разлика между разумни и неразумни желанія. И добъръ би билъ онзи Акад. Съвѣтъ, който би посрѣщналъ една студентска депутация съ подобни думи напримѣръ : „вашитѣ искания сж неразумни и дѣтински, оставете се отъ тѣхъ и си идете. Да бѣха разумни, ний щѣхме сами да ги изпълнимъ“. Да би били способни да разсѣдятъ, тѣ не би и прѣдприели това! Ето защо ний изповѣдваме „ретроградното“ мнѣние, че въ всички подобни случаи, т. е. когато е дошло вече до колективно прѣдявени искания, до събрания и ораторствуванія, единствени-